

Grāmatu pilns koferis

Sveika, Annika!

Nu jau nedēļa aizritējusi, kopš beigusies skola un sākušās ilgi gaidītās vasaras brīvdienas. Es ceru, ka Tu baudi brīvo laiku – par spīti šai sasodītajai svelmei! Laikam mūsu dabaszinību skolotājam ir taisnība, pēdējā ģeogrāfijas stundā pirms brīvlaika mums klāstot, ka ar klimata pārmaiņām ir kā ar ūlenu, kuru maisā nenoslēpsi, – to sekas ir sāpīgi manāmas ik uz soļa.

Labi, Annika, gana par to. Būtībā gribēju šajā vēstulē pastāstīt Tev par vienu foršu lietu. Atminos, ka nesen Tu man teici, ka viendien pēc pēdējās klasenes, gaidot pieturā autobusu uz mājām, Tu ilgi tērzēji ar mūsu divām jaunajām klasesbiedrēm no Ukrainas – Oleksandru un Kiru. Tu stāstīji, ka viņas, protams, esot priecīgas par iespēju dzīvot drošajā Vācijā pēc laimīgās bēgšanas no kara šausmām Mariupolē. Un par to, ka viņas esot nonākušas baigi labā klasē ar dikti mīļiem klasesbiedriem.

Vienīgais, kā Tu stāstīji, par ko viņas sūrojās, ir tas, ka viņām gauži pietrūkstot grāmatu ukraiņu valodā. Taču vari viņām pavēstīt, ka nav ko nokārt degunu! Proti, vakar Berlīnes pilsētas bibliotēkā es redzēju, ka Gētes institūts sadarbībā ar Ukrainas Grāmatu institūtu piedāvā jaunu projektu ar nosaukumu “Grāmatu pilns koferis”.

Par ko ir runa? Katrā sabiedriskajā bibliotēkā Vācijā tagad var pasūtīt šādu “koferi” (es gan pieņemu, ka tā drīzāk ir sava veida kaste), kurā būs ieliktas daudzas no iemīļotākajām un populārākajām bērnu un jauniešu grāmatām ukraiņu valodā. Lielākoties tās ir ukraiņu autoru grāmatas, taču “koferī” būs atrodamas arī dažas īpaši populāras vācu valodā rakstošu autoru grāmatas, kas izdotas ukrainiski.

Lieki pieminēt, ka par “kofera” pasūtīšanu un tajā ielikto grāmatu aizņemšanos nekas nav jāmaksā – projekta īstenotājiem ir svarīgi, lai kara šaušalas pārdzīvojušie ukraiņu bērni un jaunieši kaut maķenīt rastu piekļuvi literatūrai no Ukrainas un tādējādi gabaliņam dzimtenes svešumā.

Kaut arī mēdz teikt, ka laba daudz nevajag, izrādās, ka šā projekta veicēji ir parūpējušies par vēl vienu odziņu, proti, viņi aicinās uz lasījumiem bibliotēkās ukraiņu grāmatu autorus un ilustratorus (daudzi no viņiem, starp citu, kara dēļ arī bijuši spiesti pamest Ukrainu). Man liekas, ka Oleksandrai un Kirai tā būs burvīga iespēja atkal dzirdēt ukraiņu valodu un iesaistīties sarunā ar viņu iemīļotajiem autoriem.

Jā, Annika, tagad gan esmu izkratījusi visu savu sirdi. Novēlu Tev jaukas brīvdienas. Uz drīzu tikšanos – nu jau 7. klasē!

Tava Ērika